Clare’s Law

Over het recht om te vragen, te weten, en jezelf te beschermen tegen huiselijk geweld.

Erik Verweij - VVD Rotterdam

Inleiding

Deze notitie is een verslag van het werkbezoek dat gemeenteraadslid Erik Verweij (VVD Rotterdam) tussen 7 juli en 10 juli heeft afgelegd aan de politie in Kent, Verenigd Koninkrijk met betrekking tot 'Clare's Law'.

In de gemeenteraad van Rotterdam - en daarbuiten - is er steeds meer aandacht voor de aanpak van huiselijk geweld en femicide. Medio 2024 hebben verschillende raadsleden een werkbezoek afgelegd aan Filomena. Filomena is een uniek centrum voor slachtoffers van ernstig huiselijk geweld, waar zij op verschillende terreinen direct worden geholpen.[1] Het concept van Filomena wordt in steeds meer gemeenten in Nederland uitgerold.

Tijdens het werkbezoek aan Filomena kwam Clare's Law ter sprake als mogelijk onderdeel van een verbeterde aanpak van huiselijk geweld in Nederland. Clare's Law is in 2010 aangenomen in het Verenigd Koninkrijk. Clare's Law bestaat uit twee pijlers:
(i) the *right to ask*, op grond waarvan slachtoffers van huiselijk geweld of hun familieleden aan de politie mogen vragen of de pleger een verleden van relevante geweldsmisdrijven heeft; en
(ii) the *right to know*, op grond waarvan de politie uit eigen beweging aan iemand mag vertellen dat zijn of haar (ex-)partner een verleden van relevante geweldsmisdrijven heeft.

In mei 2025 heeft de Tweede Kamer een motie aangenomen waarmee de regering is opgeroepen om onderzoek te doen naar een variant van Clare's Law en hoe deze in Nederland zou kunnen worden ingevoerd.[2] Dit onderzoek wordt op dit moment uitgevoerd.

De informatie uit dit werkbezoek is ook relevant voor de gemeenteraad, ondanks dat het een wetswijziging van de wetgever zou vereisen om Clare's Law in Nederland in te voeren. **Uit Clare's Law blijkt namelijk dat het recht op bescherming van de veiligheid van slachtoffers in sommige gevallen zwaarder moet wegen dan het recht op bescherming van de privacy van de dader**. Dat uitgangspunt zou ook in Nederland moeten worden overgenomen. Ook als Clare's Law niet in Nederland zou worden aangenomen, kunnen wij dus iets leren van de onderliggende uitgangspunten in de aanpak van huiselijk geweld.

In deze notitie wordt verder uitgelegd wat Clare's Law inhoudt, en waarom deze wet in Nederland zou moeten worden ingevoerd.

Verslag werkbezoek

De delegatie van het werkbezoek bestond uit vertegenwoordigers van de Politie Rotterdam-Rijnmond, Veilig Thuis Rotterdam-Rijnmond, het Crisisinterventieteam van Jeugdbescherming, de Rotterdamse Ombudsman, Filomena, en het Family Justice Center. De bestemming van het werkbezoek was de Police Department van Kent, een district in het Verenigd Koninkrijk niet ver van Londen vandaan. Meer in het bijzonder waren wij te gast op de Police Academy.

[1] https://centrumhuiselijkgeweldkindermishandelingrotterdamrijnmond.nl/wij-zijn-filomena/
[2] https://www.tweedekamer.nl/kamerstukken/moties/detail?id=2025D24656&did=2025D24656

Gedurende twee dagen hebben wij verschillende presentaties gehad van rechercheurs, beleidsmedewerkers, leidinggevenden en anderen van de politie, en andere organisaties die zich bezighouden met de aanpak van huiselijk geweld.

Inleiding en definities

Clare's Law is vernoemd naar Clare Wood, die in 2009 is vermoord door haar ex-partner.[3] Clare is gewurgd, en haar lichaam is daarna in brand gestoken. De overtuiging van haar nabestaanden is dat zij nog zou hebben geleefd, als Clare had geweten van het zeer gewelddadige verleden van haar partner. Naar aanleiding van deze moord is in 2014 Clare's Law aangenomen, die uiteindelijk naar Clare is vernoemd.

In deze notitie worden een aantal definities gebruikt.

De **betrokkene** is de persoon over wie informatie (mogelijk) wordt gedeeld, omdat hij een verleden heeft met geweldsmisdrijven. Voor de leesbaarheid wordt steeds gesproken over hij en hem.

De **ontvanger** is de persoon die de informatie ontvangt, omdat zij een relatie heeft of recent heeft gehad met een betrokkene. Het kan dus gaan om een relatie of een (net) beëindigde relatie. Voor de leesbaarheid wordt steeds gesproken over zij en haar.

De **derde** (als daar sprake van is) is de persoon die de informatie heeft aangevraagd vóór de ontvanger, omdat ook derden die een voldoende nauwe band hebben met de ontvanger deze informatie mogen opvragen.

De **informatie** is informatie over de betrokkene die wordt gedeeld, zoals relevante strafrechtelijke veroordelingen, onderzoeken en verdenkingen. Het kan ook gaan om informatie zoals vuurwapenbezit of opgelegde maatregelen die vergelijkbaar zijn met een tbs-behandeling.

Hoe werkt Clare's Law?

Een **informatiedeling** begint vaak met een **informatieverzoek**. Hoewel politieagenten ook uit eigen beweging informatie mogen delen (*right to know*), wordt informatie meestal gedeeld naar aanleiding van een informatieverzoek (*right to ask*).

Iedere belanghebbende kan een informatieverzoek doen. In de praktijk is dat de ontvanger, of een derde zoals een nabij familielid of bekende. In beide gevallen moet de aanvrager met een uitgebreid formulier toelichten welk belang hij of zij precies heeft bij de informatie, wat de relatie is met de betrokkene, en of er concrete aanleidingen zijn om bezorgd te zijn over geweld. Het informatieverzoek kan online worden ingediend of fysiek op het politiebureau. De betrokkene moet worden genoemd en voor zover bekend moeten zijn persoonsgegevens worden gedeeld, maar het is niet vereist om bijvoorbeeld zijn BSN of een kopie van zijn legitimatie toe te sturen.

Als de aanvrager zelf het informatieverzoek doet, dan moet zij verschillende vragen beantwoorden om een inschatting te maken van het risico dat zij loopt. Wordt je bedreigd? Is er vaak ruzie? Controleert hij je?

[3] https://clares-law.com/why-is-it-called-clares-law/

Controleert hij je geld? Houdt hij je in de gaten? Stalkt hij je, valt hij je lastig? Weet je zelf van eerdere geweldsmisdrijven? Heeft hij je eerder mishandeld of misbruikt? Heeft hij wapens? Zijn er geestelijke gezondheidsproblemen? Zijn er andere aanleidingen tot bezorgdheid? Al deze vragen zijn erop gericht om een inschatting te maken van het veiligheidsrisico.

Naar aanleiding van het informatieverzoek wordt vaak een opvolgend gesprek gepland met de aanvrager. Tijdens dat gesprek wordt de identiteit van de aanvrager vastgesteld, worden de antwoorden op de vragen in het verzoek gecontroleerd, en worden eventuele aanvullende vragen gesteld. Vanaf het moment van het informatieverzoek gaat een termijn lopen van 28 dagen waarbinnen de informatie moet worden gedeeld, als het verzoek wordt toegewezen.

Het verzoek en de aanvullende vragen worden vervolgens beoordeeld door een onafhankelijke commissie. Deze commissie bestaat uit vertegenwoordigers van de politie, Reclassering, een juriste, en een vertegenwoordiger van een adviesraad rondom huiselijk geweld. De commissie beoordeelt of het informatieverzoek toewijsbaar is en zo ja, welke informatie dan precies moet worden gedeeld met de ontvanger.

Welke informatie precies gedeeld wordt, is afhankelijk van de concrete situatie. De commissie heeft daarin veel vrijheid, er zijn weinig vastomlijnde voorwaarden en beperkingen. Het gaat vaak om strafrechtelijke veroordelingen voor relevante geweldsmisdrijven, meer in het bijzonder geweld in de huiselijke kring. Het kan ook gaan om verdenkingen, als iemand bijvoorbeeld regelmatig verdacht is geweest van seksuele misdrijven maar nooit is veroordeeld vanwege een gebrek aan bewijs. In beginsel is er geen beperking hoe lang er terug wordt gekeken, maar er wordt altijd een afweging gemaakt welke informatie (nog) relevant is. De informatie is niet alleen de strafrechtelijke delictsomschrijving (eenvoudige mishandeling) maar vaak een daadwerkelijke beschrijving van het delict (pleger heeft aangeefster aan haar haar getrokken en in het gezicht gespuugd). Er wordt geen informatie gedeeld over de slachtoffers om hun privacy te beschermen.

Als besloten wordt om informatie te delen, dan krijgt de ontvanger van de informatie een bericht van de politie. Dat is meestal per mail of telefoon. In sommige gevallen wordt de ontvanger meteen persoonlijk opgezocht. **Het gesprek waarbij de informatie wordt gedeeld, wordt in ieder geval nooit gevoerd als iemand anders aanwezig is. Daar wordt zorgvuldig op gelet, om te voorkomen dat de informatie breder verspreid wordt dan alleen de ontvanger.** De politieagent is ook in burger en rijdt in een onopvallend voertuig om te voorkomen dat de betrokkene kennis heeft van de informatiedeling. De betrokkene krijgt ook geen bericht of kennisgeving van de informatiedeling. In sommige gevallen is er ook een sociaal werker of andere hulpverlener aanwezig. Het doel daarvan is om gelijk hulp aan te bieden of mee te denken over de mogelijkheden.

De ontvanger van de informatie krijgt eerst een uitleg over Clare's Law, en de mogelijkheid om de informatie te krijgen. De ontvanger hoeft dat uiteraard niet te accepteren, en mag ook weigeren. Dat gebeurt in de praktijk alleen als een derde de informatie heeft gevraagd zonder dit op voorhand te bespreken met de ontvanger. **De derde krijgt in ieder geval niet te horen welke informatie beschikbaar was en of deze gedeeld is met de ontvanger. Dit is allemaal om de inbreuk op de privacy van de betrokkene zo veel mogelijk te beperken en misbruik te voorkomen**.

Als de ontvanger de informatie wel wenst te ontvangen, dan moet zij eerst een formulier ondertekenen. Op dat formulier bevestigt zij dat ze begrijpt waar de informatie voor bedoeld is, dat zij de informatie niet mag delen, en dat zij vervolgd kan worden als zij de informatie toch deelt.

Vervolgens krijgt de ontvanger de informatie. De politieagent leest een verklaring voor, en mag daar niet van afwijken. Hij mag ook geen vragen beantwoorden of eigen toevoegingen doen. De politieagent moet zich houden aan de tekst van de verklaring die is opgesteld door de commissie.

Nadat de politieagent de verklaring heeft voorgelezen, kan hij er zelf voor kiezen om aanvullende vragen te stellen aan de ontvanger. Had de ontvanger dit verwacht? Weet de ontvanger wat ze nu gaat doen? Heeft de ontvanger hulp nodig? Indien nodig wordt de ontvanger meteen gekoppeld aan hulpverlening. Zo niet, dan is het gesprek daarmee beëindigd. Zoals gezegd krijgt de betrokkene niet te horen dat er informatie over hem is gedeeld, om de veiligheid van de ontvanger te beschermen.

Voordelen van Clare's Law

Onderaan de streep heeft Clare's Law belangrijke voordelen die maken dat Clare's Law - in mijn ogen - een belangrijke stap in de goede richting is.

Het belangrijkste argument is dat Clare's Law daadwerkelijk kan zorgen voor het redden van levens en mensen veilig kan houden. Zowel het *right to ask* als het *right to know* kunnen ertoe leiden dat mensen in een gevaarlijke situatie zich daar eerder van bewust zijn. Het onderbuikgevoel dat iemand heeft dat er iets niet klopt, kan worden bevestigd. De ontvanger kan dan maatregelen nemen om veilig te blijven, zoals het beëindigen van de relatie en het nemen van aanvullende veiligheidsmaatregelen, het inschakelen van hulpverlening of de politie, of (en dat gebeurt soms ook) een goed gesprek met de betrokkene om te praten over plegerhulp. Niet iedere pleger van huiselijk geweld wil zo zijn, en sommigen zijn ook daadwerkelijk bereid om aan hun gedrag te werken.

Een ander belangrijk argument is principieel van aard. **Iedereen heeft het recht om geïnformeerde keuzes te maken over zijn veiligheid en gezondheid.** Niet voor niets krijgen mensen voorafgaand aan een risicovolle operatie of deelname aan een extreme sport altijd een formulier voorgelegd met de risico's. We vinden het namelijk principieel heel belangrijk dat niet zomaar sprake is van toestemming, maar van 'informed consent' - geïnformeerde toestemming. Het idee dat dit recht niet opgaat als iemand een intieme relatie heeft (gehad), is onhoudbaar gelet op het enorme probleem van huiselijk geweld in Nederland. Er gaan meer mensen dood aan huiselijk geweld dan aan parachutespringen. Waarom zou je bij parachutespringen dan wel recht hebben om informatie over de risico's, maar niet bij een mogelijk gevaarlijke relatie?

Er zijn verschillende momenten waarop het logisch is dat iemand een informatieverzoek doet. Bij een nieuwe relatie met een volstrekte onbekende kan het bijvoorbeeld prettig zijn om enige zekerheid te hebben dat er geen relevant strafrechtelijk verleden is - *'stranger danger'*. In de afgelopen tien jaar is er veel veranderd in de wijze waarop relaties tot stand komen. Vroeger ging dit vaak uit de eigen omgeving, of via vrienden, waardoor er al enige sociale controle had plaatsgevonden. Vandaag is het eerder regel dan uitzondering dat mensen elkaar vinden via datingapps. Het risico daarvan is dat je niet weet met wie je te maken hebt, en het zou raar zijn als de overheid daar niet op inspringt en haar zorgplicht om mensen veilig te houden niet gaat aanpassen naar deze nieuwe omstandigheden. Een ander logisch moment is voordat

een relatie naar een volgende fase gaat, bijvoorbeeld door samen te gaan wonen of door iemand voor het eerst aan je kinderen voor te stellen. In sommige opzichten is het vreemd dat werkgevers eenvoudig een Verklaring Omtrent Gedrag kunnen aanvragen als iemand met kinderen gaat werken, maar dat dit niet mogelijk is als iemand als ouder een nieuwe partner in het leven van je kinderen brengt.

Tenslotte is er een juridisch argument. **De overheid draagt de zorgplicht om mensen veilig te houden. Dit geldt in het algemeen, maar ook met betrekking tot huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen op grond van het Verdrag van Istanbul. Deze zorgplicht kan niet alleen worden ingevuld door daadwerkelijk zelf in te grijpen, het gaat er ook om dat mensen in staat zijn om zichzelf te beschermen**. Zo heeft de overheid uitgebreide informatiecampagnes over de risico's van roken, of over het belang van een noodpakket. Het is dus gebruikelijk en geaccepteerd dat de overheid doet aan informatievoorziening om mensen veilig te houden. Het is een bekend uitgangspunt in het aansprakelijkheidsrecht dat iemand onrechtmatig handelt als hij een gevaarlijke situatie laat bestaan, terwijl hij daar redelijk eenvoudig wat aan had kunnen doen. Daarbij zijn de kans op schade, de ernst van de schade en de bezwaarlijkheid van voorzorgsmaatregelen van belang. Huiselijk geweld is een enorm probleem, nu ongeveer 200.000 mensen per jaar het slachtoffer zijn van ernstig of structureel huiselijk geweld. De schade kan ook enorm zijn. Partnermoord komt tientallen keren per jaar voor, en ook als het niet dodelijk afloopt is de impact op slachtoffers enorm. Er is ook daadwerkelijk een groot risico dat iemand met een gewelddadig verleden opnieuw de fout in gaat. In het Verenigd Koninkrijk maakt een pleger van huiselijk geweld in zijn leven gemiddeld zes verschillende slachtoffers, waarbij kinderen en omgeving niet worden meegerekend. Vanuit dit oogpunt handelt de overheid mogelijk onrechtmatig door niet alle redelijke maatregelen te nemen om gevaarlijke situaties weg te nemen. Het achterhouden van informatie over het relevante strafrechtelijk verleden van iemand, valt daar mogelijk ook onder.

Het is belangrijk om te benadrukken dat politieagenten op grond van Clare's Law ook gerechtigd zijn om uit zichzelf informatie te delen. Het is bekend dat de politie vaak op geweldsincidenten wordt afgestuurd, maar dat het slachtoffer vaak niet bereid is om aangifte te doen. In andere gevallen is er onvoldoende bewijs om iemand te vervolgen, of is het onduidelijk wie welke rol had in een ruzie. Door Clare's Law kan de politieagent in zo'n geval wel ambtshalve informatie verstrekken. **Dat zorgt ervoor dat de ontvanger een geïnformeerde keuze kan maken of zij de relatie wenst voor te zetten en of zij veilig is of maatregelen moet nemen.**

Bezwaren en weerlegging

Er zijn ook uitdagingen bij en bezwaren tegen Clare's Law.

Het meest voor de hand liggende argument is dat een inbreuk wordt gemaakt op het privacyrecht van de betrokkene. Zijn strafrechtelijk verleden wordt met de ontvanger gedeeld, terwijl hij daar zelf niet voor heeft gekozen. Dat is een inbreuk op zijn persoonlijke levenssfeer en zijn recht op privacy. **Daar staat tegenover dat de ontvanger het recht heeft op de bescherming van haar (familie)leven of haar lichamelijke integriteit. Beide rechten zijn niet absoluut. Er moet altijd een afweging worden gemaakt tussen deze rechten**. In het V.K. hebben ze ervoor gekozen om het recht op bescherming van veiligheid van slachtoffers meer gewicht toe te kennen dan het recht op bescherming van privacy. Wij kunnen er in Nederland ook voor kiezen om deze balans te herstellen, als die keuze goed wordt onderbouwd. Bovendien kan de inbreuk op de privacy worden beperkt, door duidelijk te definiëren wanneer een informatieverzoek wordt toegewezen en welke informatie wordt gedeeld.

Een ander bezwaar is dat er misbruik gemaakt zou kunnen worden van de informatie, bijvoorbeeld door de informatie te delen met derden om een voormalig partner na een vechtscheiding te beschadigen. **Hoewel dit risico bestaat, is het aantal bekende gevallen in het V.K. zeer beperkt. Bovendien zijn er maatregelen genomen om misbruik te voorkomen**. De informatie wordt alleen mondeling verstrekt, en niet schriftelijk bevestigd. In feite zou de ontvanger dus alleen maar kunnen zeggen dat zij iets heeft gehoord. Iemand die een ander zwart wil maken, zal dit eerder doen door eenvoudigweg iets te verzinnen en niet eerst door alle stappen te gaan en het risico te lopen vervolgens vervolgd te worden voor het schenden van de geheimhouding. De ontvanger moet alleen zijn tijdens het gesprek, en mag geen telefoon bij hebben (of moet videobellen middels een beveiligde verbinding). **Tenslotte is het zo dat alleen de ontvanger de informatie krijgt, en niet een derde de informatie voor de partner heeft aangevraagd.**

Een praktisch bezwaar is dat er veel werk gaat zitten in het beoordelen en afhandelen van de informatieverzoeken. Daar staat tegenover dat Clare's Law ervoor moet zorgen dat er uiteindelijk veel vormen van huiselijk geweld worden voorkomen. Op dit moment worden er zeventien meldingen van huiselijk geweld gedaan per dag, in de regio Rotterdam alleen al.

Een bezwaar dat weleens wordt gehoord, is dat er een "valse negatief" uitkomt. Als de aanvrager zelf in een relatie zit en een informatieverzoek doet, dan kan het gebeuren dat er geen informatie wordt gedeeld - terwijl de betrokkene toch gevaarlijk is. De ontvanger zou dan ten onrechte gerustgesteld worden. Dit kan worden ondervangen doordat de politieagent die de afwijzing toelicht, uitlegt dat dit niet betekent dat er geen enkel risico is. Als het slachtoffer eenmaal contact heeft gelegd met de politie, dan kan de politieagent voorzichtig doorvragen en een inschatting maken of sprake is van een risicovolle situatie. Hij kan dan informatie en advies geven, die de ontvanger niet zou hebben gehad als Clare's Law er niet was geweest.

Een bezwaar is dat informatie ook kan worden gedeeld als iemand niet is veroordeeld, maar alleen maar verdachte is geweest. Dat zou een inbreuk kunnen opleveren op het beginsel dat iedereen onschuldig is tot het tegendeel is bewezen. Daar staat tegenover dat er situaties zijn waarin verdenkingen wel degelijk onderdeel kunnen zijn van een relevant patroon. Zo is er een geval bekend van een pleger die zijn nieuwe relaties steeds meenam op vakantie. Op vakantie zou hij zijn nieuwe partners dan hebben verkracht op de hotelkamer. Nu er geen ondersteunend bewijs was en het geweld plaatsvond in het buitenland, waren er geen strafrechtelijke veroordelingen. Het is in zo'n geval wel degelijk relevante informatie voor een ontvanger om te hebben.

Een uitdaging die door de politie in Kent werd genoemd, is dat Clare's Law nog onvoldoende bekend is. Het aantal informatieverzoeken verdubbelt wel ieder jaar, dus er wordt steeds vaker gebruik gemaakt van Clare's Law. Dit heeft nog niet tot capaciteitsproblemen geleid.

Een andere uitdaging van Clare's Law is dat je niet kunt meten hoe succesvol Clare's Law is geweest. Het is logischerwijs onmogelijk om te bewijzen hoeveel moorden er zouden hebben plaatsgevonden als de ontvanger geen informatie zou hebben ontvangen. Rechercheurs van de politie in Kent gaven wel aan dat zij sterk de indruk hebben dat er in gevaarlijke situaties ontvangers informatie hebben gekregen waarna ze die situatie zijn ontvlucht. Bovendien kan succes niet alleen gemeten worden in het aantal moorden dat is voorkomen of het aantal geweldsincidenten dat is vermeden. Het succes ligt eerder besloten in het feit dat duizenden mensen per jaar een geïnformeerde keuze maken of zij een relatie willen voortzetten of dat zij gevaar lopen. Gelet op het stijgende aantal aanvragen, is Clare's Law in dat opzicht dus juist zeer succesvol.

Algemene observaties

Belangrijkste les is dat er in het V.K. anders wordt gedacht over de verhouding tussen het recht op privacy en het recht op veiligheid.
De aanleiding daarvan is dat er een aantal zaken zijn geweest waar grote maatschappelijke onrust over is ontstaan, met name omdat steeds bleek dat bij verschillende overheidsinstellingen stukjes van de puzzel beschikbaar waren maar deze niet met elkaar werden gedeeld. In Nederland wordt regelmatig een discussie gevoerd over mogelijke nieuwe maatregelen om veiligheid te beschermen. Als dan blijkt dat de privacy moet worden beperkt, dan is dat vaak het einde van het gesprek omdat de privacy niet mag worden geschonden. In het V.K. is dit pas het begin van het gesprek.

Bij iedere maatregel wordt in het V.K. zorgvuldig afgewogen of de winst voor de veiligheid opweegt tegen de inbreuk op de privacy, en in het algemeen wordt er dan meer gewicht toegekend aan de veiligheid. Een van de hoofdofficieren van de politie zei:

"*Not sharing information kills. Sharing information saves lives.*"

Dit geldt niet alleen voor huiselijk geweld. In het Verenigd Koninkrijk is informatie over strafrechtelijke veroordeling überhaupt vaker publieke informatie. **Deze notitie is geen pleidooi om in alle gevallen veiligheid voorrang te geven boven privacy, maar in de context van huiselijk geweld is het risico op recidive zo hoog dat een goede informatievoorziening daadwerkelijk van groot belang is uit het oogpunt van veiligheid**. Levens beschermen moet belangrijker zijn dan gegevens beschermen, in ieder geval als het gaat om de aanpak van huiselijk geweld.

Om dit uitgangspunt ook in de praktijk te brengen, is het belangrijk dat iedere organisatie die te maken heeft met gevoelige informatie in de context van huiselijk geweld, op ieder niveau is ingericht op het beschermen van veiligheid. Dat betekent dat hulpverleners de kennis moeten hebben om een goede inschatting te maken of bepaalde informatie gedeeld zou moeten worden. De vraag mag niet alleen zijn: "*Mag ik deze informatie delen?*", de vraag moet tenminste ook zijn: "*Moet ik deze informatie delen?*".

Hulpverleners moeten erop kunnen vertrouwen dat leidinggevenden rugdekking geven als ze informatie delen in de uitoefening van hun functie. Vanzelfsprekend zal een hulpverlener dan eens gecorrigeerd moeten worden als de informatiedeling niet had mogen plaatsvinden, maar er moet geen angstcultuur heersen waardoor de angst om het verkeerd te doen maakt dat informatie niet wordt gedeeld - terwijl dat soms zelf wel had gemogen. De angst om het verkeerd te doen is soms al voldoende om informatie achter te houden, waardoor levensgevaarlijke situaties ontstaan. Dit vraagt dus om een culturele verandering die op alle niveaus moet worden bevorderd. De politiek kan daarin een rol spelen, maar moet dus ook vanuit de samenleving worden omarmd.

Conclusie

Clare's Law zorgt ervoor dat mensen de informatie hebben die zij nodig hebben om zichzelf en hun directe omgeving veilig te houden. **Clare's Law gaat er niet voor zorgen dat er nooit meer een geval van huiselijk geweld of partnermoord plaatsvindt, maar dat is ook niet het doel. Clare's Law kan een belangrijke bijdrage leveren aan het terugdringen van huiselijk geweld, en dat is hard nodig gelet op de ernst en**

omvang van het probleem. Bovendien is het onaanvaardbaar dat de overheid informatie achterhoudt voor mensen, terwijl de overheid weet dat die mensen in een gevaarlijke situatie zitten.

Er zijn vanzelfsprekend bezwaren op het gebied van privacy, maar er zijn allerlei manieren om de inbreuk op de privacy zo veel mogelijk te beperken. Zo krijgt alleen de ontvanger in een (recent beëindigde) relatie de informatie, krijgt zij geen bewijs van de informatie, en krijgt de ontvanger een indringende uitleg en waarschuwing dat zij strafbaar is als de informatie toch bekend wordt.

Bovendien is Clare's Law een bevestiging van een heel belangrijk algemeen principe: het recht op bescherming van gegevens, zou minder zwaar moeten wegen dan het beschermen van levens. In het Verenigd Koninkrijk hebben ze dit al door. In Nederland begint dit besef langzaam in te dalen. Het invoeren van een variant van Clare's Law zou daarvan een bevestiging zijn.